

Eventyret åbnes (i barndomslandet)

Der var engang en lille prinsessepige. Hun boede helt alene på et lyserødt slot midt inde i den store Verden. Rundt om slottet var der skove og floder, bakker og dale, bjerge og huler - og naturligvis de vidunderligste dyr og blomster. Prinsessen levede lykkeligt med alle sine venner, og hver dag legede de sammen lige fra de stod op i den tidligste morgenstund til de segnede omkuld af træthed langt ud på aftenen. Aldrig kedede de sig - der var så meget at lave! Prinsessen kunne lege skjul med feerene på sit labyrintslot, løbe om kap med harerne på engene, flette mønstre af alle de smukke blomster og gyngede i træernes hængegrene; og selv når de havde gjort alt dét, opfandt hun nye lege med de venner naturen havde skænket hende.

Men barndommen har desværre altid en ende - selv for en lykkelig prinsessepige som hende. Dag for dag voksede hun indtil hun ikke længere syntes at det var hende der var lille og Verden der var stor. Med hendes lange tynde ben tog det kun kort tid at vandre fra kyst til kyst, og nogle gange drømte hun om hvad der mon var helt derude hvor havet hørte op og Verden endte. Hele dage kunne hun sidde at kigge ud over vandet, og når det blev aften, gik hun tilbage til sit slot med en underlig fornemmelse i kroppen. Det var ikke længere altid at hun havde lyst til at lege, og jo flere gange hun sagde "nej" til sine venner des sjældnere kom de og spurgte.

Hun tilbragte det meste af dagen indenfor nu. Fra det øverste tårnkammer stirrede hun ud i det fjerne uden rigtig at ville noget - bare sidde. Fuglene sang ikke mere ved hendes vindue, og til tider kunne hun høre træernes blade hviske om hende. Hun vidste ikke hvad de sagde - kun at det var om hende. Engang havde hun ofte moret sig med at høre dem fortælle historier, men nu havde hun glemt deres sprog. De eneste sprog hun kendte længere var vindens susen i korridorerne og regnens trommen på taget. Hver gang hun så solen stå op og hørte sine venner lege i landskabet under sig, var det som om havet prøvede at komme ud gennem hendes øjne og tage hende med til Verdens Ende. Men det lykkedes aldrig. Istedet besluttede hun sig for kun at være vågen om natten mens alle andre sov.

Snart lærte hun mørkets lys at kende, og hun begyndte at se på dem på samme måde som hun før havde set på havet på. Hvis bare hun kunne komme op til det store blege lys der nogle gange var rundt som solen og andre gange borte som hendes venner, var hun sikker på at alting ville blive som før. Så en nat hvor det store lys skinnede kraftigere end nogensinde kravlede hun op gennem lemmen i tårnkammerets loft. Hun ville se om hun kunne klatre ud på taget og springe op til lyset.

Oppe under taget var der mørkt og koldt. Kun en enkelt lysstråle skød ind dér hvor noget af det var faldet sammen. En flagermusefamilie vågnede og baskede hurtigt ud af hullet i taget. Prinsessen syntes at de var smukke når de fløj op mod lyset, og hun ønskede at de ville tage hende med sig. Men de var allerede langt borte. For første gang siden hun havde sagt farvel til solen, mærkede hun små havdråber i sine øjne og på sine kinder. Hun tænkte at havet måske ville bære hende op til himlen som himlen altid havde bukket sig ned til havet når hun

havde kigget på det fra stranden af. Et smil bredte sig over hendes ansigt uden at der overhovedet var noget der var sjovt. "Sådan burde det altid være", tænkte hun og kiggede ned for at se hvor højt vandet var steget.

Gulvet var end ikke vådt! Mere og mere havvand strømmede ud af hendes øjne, men lige lidt hjalp det. Dråberne ramte blot en bog der lå under lysstrålen - og blev slugt. Prinsessen bukkede sig ned for at fjerne bogen, men ikke så snart havde hun sat sig på hug før hun lagde mærke til billedet på forsiden. Mennesker med helt forskellige ansigter og udklædninger legede med sære dyr hun aldrig før havde set. Der var mennesker med spidse ører og sjove hatte, kæmpedyr med ild ud ad munden og blå lyn der dansede rundt om en stor glaskugle. Lysstrålen som faldt på bogen syntes at gøre alle menneskene, dyrene og de underlige genstande levende.

"Gid jeg kunne lege med jer!" sagde hun højt og åbnede bogen. Uskylden var død. Eventyret kunne begynde.

Og det er hér at I, kære historiefortællere, kommer ind i billedet. Ordet er jeres. Brug det vel gennem den unge kvindes opvækst, på vejen mod hendes endeligt.